

Benim Öyküm

Gürkan ERTAŞ TAO 56-60

Ben Talas'a Erzurum'dan, Erzurum'un Pasinler İlçesi'nden geldim. Belki de Talas'a gelen talebelerin hepsinden daha uzak bir mesafeden geliyordum. 11 yaşındaki bir çocuğun bu kadar uzak bir yerden Talas'a gönderilmesi o günkü koşullar içerisinde değerlendirildiğinde, inanılmaz geliyor insana.

Ben ilkokulu Pasinler'in (diğer adı Hasankale) Nef'i İlkokulu'nda okudum. Babam aynı okulun Başöğretmen'i idi. Annem de öğretmendi ancak ben ilkokul 2. sınıfta iken (07.01.1953) onu kaybettik. Babam aynı yıl ikinci bir hanımla evlendi. Galiba benim bütün kaderim bu ikinci annemin gelişi ile çizilmiş. Bakın nasıl?

İkinci annemin Erzurum'da oturan akrabaları vardı. Bizimkiler Erzurum'a gittikçe ya da onlar Hasankale'ye geldikçe görüşülürdü. O ailenin reisi baba Mustafa Balaman müteahhit idi ve maddi durumları oldukça iyi idi. 3 oğullarından en büyüğü Nurettin Balaman uzaklarda bir yerlerde; kolejde okuyordu. Çok efendi, ağırbaşlı ve çevresi tarafından sevilen birisi idi. Kendisini ben de hem sever hem de hayranlık duyardım. Bir eğitimci olarak babam da kendisini çok severdi. Sanırım bir çok defalar Mustafa amca ile Nurettin abi'nin okul durumunu görüşmüşler ve kendisi beni Nurettin abi'nin okuduğu okula göndermeye karar vermiş. İlkokul son sınıfa başladığımda bana: "Oğlum bu sene çok çalışmanı istiyorum. Eğer başarılı olursan seni Nurettin'in okuduğu Talas Amerikan Ortaokulu'na göndereceğim. Sen de onun gibi iyi bir tahsil alır ve İngilizce öğrenirsin. Bak Nurettin'e, bu yaşta İngilizce konuşabiliyor".

Bu konuşma beni oldukça kamçılıdı. Derslere biraz daha hırsla sarılmama neden oldu.

Yıl içinde babam okul ile çeşitli yazışmalar yapıyor, müracaat şartları ve tarihi hakkında bilgiler soruyor, bunlara cevap aldıkça beni de bilgilendiriyordu.

Babamın sınıf arkadaşlarından bir tanesi o tarihlerde Maarif Vekaleti'nde üst düzey bir yönetici idi. Onunla yazışmak suretiyle bir çok test formları getiriyor, beni Talas'ın giriş imtihanlarına hazırlıyordu.

Yanlış hatırlamıyor isem Talas'ın giriş imtihanı 19 haziran 1956 tarihinde yapılacaktı. O tarihten birkaç gün önce annem, babam ve ben 21 saatlik bir tren yolculuğundan sonra Kayseri'ye geldik. Orada Alemdar Oteli'ne yerleştik. Orada aynı imtihana girmek üzere annesiyle birlikte gelen ve o tarihten bu yana hep birlikte olduğum sevgili arkadaşım Selahattin Önür de vardı.

İmtihan günü büyük bir heyecanla kalkıp Talas'a gittik ve ana binada (study hallda) giriş imtihanına tabi tutulduk. İmtihan test usulü idi ve bana hiç de zor gelmiyordu. Akřam otele döndüğümüzde babam Selahattin'i ve beni yanına çağırdı. Bize sorulan soruları tek tek hatırlamamızı ve her soruya ne cevap verdiğimizi söylememizi istedi. İkili dayanışma ile biz bu işin üstesinden geldik. Babam sonunda bizlere gerekli müjdeyi verdi: "hiç merak etmeyin, ikiniz de bu imtihanı kazandınız."

Bir eğitimci olarak babamın bu tespiti bizleri ve özellikle Selahattin'in annesini çok mutlu etmişti.

İmtihanı takiben babam beni sıla hasretine alıştırmak için Ankara ve İstanbul'a götürdü. Ağustos ayının ortalarına kadar Erzurum'a dönmedik. Bu arada imtihanı kazandığım ve okul numaramın da 946 olduğu dayım tarafından İstanbul'a; bizlere telle bildirildi.

Hasankale'ye döner dönmez okul için gerekli hazırlıklar başladı. Her eşyamızın bir köşesine okul numaramızın işlenmesi bana çok komik geliyordu. Bunun faydasını sonradan okul günlerinde anlamıştım.

Belki inanmayacaksınız ama babamın 2000 yılında vefatından sonra bana intikal eden çeşitli evraklar arasında bulduğum bir yazıyı buraya aynen aktarmak istiyorum. Bu yazı Talas Amerikan Ortaokulu Müdürü John W. Scott imzasıyla babama yazılmış.

29/Temmuz/1956

Sayın Bay,

1956-1957 ders yılı hazırlık sınıfımıza 946 numara ile kabul ettiğimiz oğlunuz Gürkan Ertaş'ın kayıt muamelesinin ikmali için gönderdiğiniz vesikaların ve 250.- lira kayidiye depozitosunun alındığını;

1956-1957 ders yılının başlama tarihinin 19 Eylül 1956 Çarřamba günü olduğunu ve çocuğunuzu 17-18 Eylülde okulda bulundurabileceğinizi;

İlişikte gönderdiğimiz veli kağıdını doldurup imzaladıktan sonra iade etmenizi saygılarımla bildiririm.

Bu mektupla beraber babam giriş imtihanı öncesi ve sonrasında okul ile yaptığı tüm yazışmaları ve okula ilk giderken yanımda neler götürdüğümün listesini saklamış ve onlar şu anda benim elimde. aynı ihtimamla saklamaya devam ediyorum.

Bu hikayemi okula başladığım ilk günlerde yaşadıklarım ile tamamlamak istiyorum.

Yukarıdaki mektuptan da anlaşılacağı üzere biz Talas'a 17 Eylül'de geldik. Bu defa sadece babam ve ben vardık. Önce Kayseri'de bir fotoğrafçıda baba-oğul bir resim çektirdik. O resimde ikimizin de yüzüne vuran ayrılık acısının, daha yaşanmadan hissedilen izleri var. Sonra okula geldiğimizde ilk karşılaştığım kişi benden bir gün önce gelmiş olan Yılmaz ayata oldu. Yılmaz kardeşim bir gün önce gelmenin verdiği rahatlıkla bana adeta rehberlik yaptı. Eşyalarımı yatakhaneye taşımamıza yardım etti. Yanındaki yatakta yatmamı önerdi ve ben de kabul ettim tabii. Dolaba yerleşmeme, şifreli kilidimi almama ve onu nasıl kullanacağıma hep yardımcı oldu. Ertesi gün Selahattin geldi okula. Bu defa babası getirmişti onu. Babamla tanıştılar. kendisi albaydı. Sanırım o sıralar tayini Erzurum'a çıkmıştı. Bu beni ayrıca sevindirmişti zira Erzurum'a gidiş gelişlerde artık yalnız olmayacaktım ve yanımda bir arkadaşım alacaktı. Biz de Selahattin'e yardım ettik ve bir gün önce Yılmaz'dan öğrendiklerimizi Selahattin'e öğretmeye başladık.

18 Eylül günü öğleden sonra artık okul epeyce kalabalıklaşmıştı ve ağabeyler o yamuk yumuk sahada futbol oynuyorlardı. Bizler de babalarımızla birlikte onları seyrediyorduk. aradan epeyce zaman geçti, sağımıza solumuza bakındık ancak babalarımız etrafta yoktu. Babam gözyaşlı ayrılık sahneleri yaşamayalım diye Selahattin'in babasını da ikna ederek bizlere veda etmeden sessizce ayrılıp gitmişler. Selahattinle ben koşarak Kayabaşı'na geldik, acaba onları son bir kere daha görebilir miyiz diye. Ama nafile; onlar çoktan Kayseri'nin yolunu tutmuşlarmış.

Bu insanları şimdi hep rahmetle anıyorum. O tarihte, Talas'ı keşfetmek, bizleri orada okuyacağımıza inandırmak, imtihanlara hazırlamak, ekonomik sıkıntıları göğüslemek ve nihayet evlat hasretine dayanabilmeyi göze almak...

Nur içinde yat babacığım, nur içinde yat anneciğim. Mekânınız Cennet olsun.

